

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Kees Holierhoek wordt zeventig

Kees Holierhoek

Een paar weken geleden heb ik in *Mijn weekblad* (nr 17 dd 5 september 2011) aandacht besteed aan de intussen overleden Jaap van de Merwe. Daarin schreef ik vooral over zijn verdiensten als bestuurder. Waarom zwaaien we mensen vaak lof toe als ze er niet meer zijn, bedacht ik toen. Op hetzelfde moment viel er een uitnodiging in de bus: Kees Holierhoek wordt zeventig jaar. Aanstaaende zaterdag 15 oktober wordt het feest gevierd dat ik door mijn gebrek aan mobiliteit helaas niet kan bijwonen, maar in gedachten zal ik er bij zijn. En het is een mooie gelegenheid om op deze plaats van mijn bewondering voor Kees te getuigen. Er zijn maar weinig (te weinig) mensen in dit land die beseffen hoe belangrijk zijn werk voor het auteursrecht al vele jaren is. Sinds LIRA, de organisatie die literaire rechten beheert en verdeelt, gestalte kreeg is hij er de inspirerende voorzitter van.

Ik herinner mij dat ik een paar jaar geleden nog met een ingezonden stuk in *de Volkskrant* het auteursrecht in bescherming moest nemen tegen de opvattingen van Roland Plasterk, toen en nog steeds een belangrijke woordvoerder van mijn eigen partij. (Ik geef de tekst hierbij maar even weer) Het illustreert hoe weinig wezenlijk begrip voor het auteursrecht (lees: bestaansrecht) van schrijvers en componisten in Haagse kringen leeft. Tegen dat gemis treedt Kees Holierhoek nu al jaren met grote hardnekkigheid in het strijdperk. Soms met succes, maar vaker nog lijkt het vechten tegen de bierkaai. We hopen allemaal dat hij op zijn zeventigste niet meteen zijn pensioenrecht zal opeisen en het bijltje erbij zal neergooien. Liever zagen we hem nog even bezig als de houthakker in het woud van misvattingen die hij altijd is geweest. De man verdient een standbeeld. Of beter nog: een fonds dat zijn naam draagt en dat de bescherming van het auteursrecht tegen alle denkbare aanvallen zal kunnen ondersteunen.

Mijn ingezonden stuk in *de Volkskrant* van 28 augustus 2002

Ronald Plasterk schrijft een ontroerend romantisch verhaaltje over een dertienjarige zonder zakgeld die zijn muziekcollectie opbouwde met kopieën. En dus heeft hij er geen begrip voor als er actie wordt ondernomen tegen illegale praktijken in de platenhandel. Maar aan het einde van zijn stukje komt er toch een lelijke aap uit de mouw. Dan geeft hij een tip: 'U kunt uw beschrijfbare CD's het beste kopen op zogenaamde spindels, dus zonder doosjes, met honderd tegelijk.' Maar hebben we het dan nog over privé kopiëren? Of over illegale productie ten behoeve van illegale commercie? Welke dertienjarige scholier kopieert voor eigen gebruik honderden CD's tegelijk? Waarom komen verstandige lieden toch steeds met dit soort romantische onzin en met de suggestie dat iedere componist een multimiljonair zou zijn? We praten toch over diefstal van auteursrechten door lieden die snel en gemakkelijk rijk willen worden ten koste van anderen?